

Arrest

nr. 96 678 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 27 juli 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2005 vroegen verzoekers asiel aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten, (aliassen G. B. en G. L.).

Op 19 oktober 2005 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 september 2009 kwamen verzoekers terug naar België na een verblijf in Duitsland.

Op 29 september 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 3 december 2009 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 29 september 2009, onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Op 27 oktober 2009 werd verzoeker gecontroleerd. Er werd illegaal verblijf vastgesteld en er werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 24 december 2009 vroegen verzoekers voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 17 december 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna verkort het CGVS). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 15 maart 2011 bevestigde de Raad de beslissing van het CGVS.

Op 22 maart 2011 werd een bevel genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder een bijlage 13quinquies.

Op 29 maart 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21 april 2011. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 27 april 2012 vernietigde de Raad de beslissing van 21 april 2011, bij arrest nr. 80 440.

Op 3 mei 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde op 20 mei 2011 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 3 mei 2011, onontvankelijk is.

Op 16 juni 2011 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 16 juni 2011, werd op 27 juli 2011 onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden op 10 augustus 2011 een derde asielaanvraag in.

Op 18 augustus 2011 diende verzoekster een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14 februari 2012.

Op 23 augustus 2011 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken de in overwegingname van de asielaanvragen (bijlage 13quater).

Op 5 september 2011 dienden verzoekers een vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend op 5 september 2011, werd op 18 november 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 22 september 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals ingediend per schrijven op 22 september 2011 en aangevuld op 12 december 2011, werd op 11 mei 2012 ongegrond verklaard.

Op 15 december 2011 dienden verzoekers een zesde aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag, ingediend op 15 december 2011, werd op 14 februari 2012 onontvankelijk verklaard.

Op 3 juli 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 18 augustus 2011 en ontvankelijk verklaard op 14 februari 2012, ongegrond verklaard.
De beslissing werd op 27 juli 2012 ter kennis gebracht.
Dit is de thans bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*K., B. geboren te P. op (...)1975 (betrokkene beweert tevens G., B. te heten)
K., L. geboren te Vucitem op (...)1976 (betrokkene beweert tevens G., L. te heten)
+ kinderen:
K., A. geboren te Podgorica op (...)2002 (betrokkene beweert tevens G., A. te heten)
K., D. geboren te Podgorica op (...)1999 (betrokkene beweert tevens G., D. te heten)
K., E. geboren te Podgorica op (...)2003 (betrokkene beweert tevens G., E. te heten)
+G., R. geboren te Pristina op (...)2007 (betrokkene beweert tevens K., R. te heten)
K., H. geboren te Pristina op (...)1997 (betrokkene beweert tevens G., H. te heten)*

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.02.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur op naam van G., L./ K., L. (waarvan kopie in gesloten omslag in bijlage) blijkt het volgende:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoeningen bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”

Op 27 juli 2012 werd tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ten aanzien van beide verzoekers.

Op 8 augustus 2012 diende verzoekster een zevende aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers halen drie middelen aan. In het eerste middel roepen verzoekers de schending in van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het EVRM. In het tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële en formele motiveringsplicht. In hun derde middel halen verzoekers opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging, alsook van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoekers lichten hun eerste middel toe als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie.

Dat werd opgeworpen dat de opvolging en behandeling van de ziekte toestand van verzoeker hetzij onbestaande is in Kosovo voor personen van Roma afkomst, hetzij totaal onbetaalbaar.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 23.05.2012.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde medische moeilijkheden doch deze afdoende kunnen behandeld worden in het land van herkomst.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de behandeling en opvolging betaalbaar is voor verzoeker na een terugkeer na (sic) het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien er in het advies wordt gesteld dat ingeval er geen registratie is, dient betaald te worden voor verzorging en behandeling, doch anderzijds in gene mate rekening wordt gehouden met de zeer schrijnende toestand van de Roma in Kosovo, die meestal geen registratie hebben, en in grote armoede leven waardoor de behandeling en opvolging totaal onbetaalbaar is voor hen;

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Dat uit het advies immers kan afgeleid worden dat ingeval er geen effectieve behandeling en opvolging mogelijk is, er dan sprake is van een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker.

Dat gezien de onbetaalbaarheid voor verzoeker en de Roma van enige medische verzorging in Kosovo, waarbij dient opgemerkt dat door de veelheid aan medische problemen in hoofde van verzoeker dit aspect des te prangender is, er wel degelijk een gevaar bestaat voor een vernederende en onmenselijke behandeling.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de financiële middelen van de Roma in Kosovo en de verhouding tussen deze middelen en de kostprijs der behandeling, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien geen uitspraak is gedaan over de verhouding tussen enerzijds de financiële middelen van verzoeker en de Roma in hun land van herkomst en anderzijds de kostprijs der behandeling en opvolging.

Gelet op hetgeen voorafgaat is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

Dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn geboorteland over één tot drie euro per dag aan inkomsten heeft, en met dit bedrag dan nog zijn gezin dient te onderhouden en er geen enkele ruimte overblijft om nog enige behandeling of opvolging te betalen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. (...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Verzoekers stellen dat niet werd geantwoord in de bestreden beslissing op de pertinente informatie die werd opgenomen in het "verzoekschrift" tot medische regularisatie aangaande de financiële moeilijkheden voor personen van Roma-afkomst met betrekking tot de opvolging en behandeling van de ziekte-toestand van verzoeker. Ze menen dat de adviserend-geneesheer dienaangaande een standpunt had moeten innemen. Ze wijzen herhaaldelijk op de zeer schrijnende toestand van de Roma in Kosovo en de onbetaalbaarheid van de medische verzorging in Kosovo.

Echter, er moet vastgesteld worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 augustus 2011, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geenszins informatie bevat aangaande de financiële moeilijkheden voor personen van Roma-afkomst voor een opvolging en behandeling van medische problemen in Kosovo. Er wordt noch in de aanvraag, noch in de verschillende medische attesten die ter actualisering van de aanvraag werden overgemaakt, ingegaan op de Roma-afkomst van de verzoekers op zich, noch op de problematiek van de toegang of beschikbaarheid voor Roma tot de gezondheidszorg in Kosovo. Er wordt enkel geponeerd dat "deze vormen van behandeling in Kosovo onmogelijk [zijn]", zonder enige informatie hieromtrent. Potentiële financiële problemen van verzoekers worden nergens in de aanvraag of in de actualisering *in concreto* toegelicht. Er dient opgemerkt te worden dat de Raad zich in het kader van het huidige wettigheidsstoezicht, moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (*ex tunc* beoordeling).

Verzoekers kunnen bijgevolg niet dienstig voorhouden dat verweerder niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen, als de gegevens die betrekking hebben op het Roma-zijn en de Roma-problematiek in het geheel ontbreken. Verzoekers maken geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

In een tweede onderdeel van het eerste middel, alsook in het derde middel voeren verzoekers de schending aan van de rechten van verdediging. De Raad merkt op dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekers laten na te duiden op welke wijze de rechten van de verdediging zijn geschonden door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

In een derde onderdeel van het eerste middel voeren verzoekers de schending van de zorgvuldigheidsverplichting aan. Ze wijzen erop dat de arts-attaché dient uitspraak te doen over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat verschillende bronnen werden geconsulteerd en precieze informatie werd opgevraagd met betrekking tot de ziekte van verzoekster. Uit deze informatie blijkt dat een medicamenteuze behandeling met sertraline en met benzodiazepines beschikbaar is in Kosovo en dat psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in Kosovo. Verder stelt de arts-attaché dat uit de voorliggende medische attesten niet blijkt dat er een actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen of dat er mantelzorg vereist is. Vervolgens onderzoekt de arts-attaché de financiële toegankelijkheid door verwijzing naar de nota "toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf van 22 mei 2012". Zo stelt de arts-attaché dat "[essentiële] medicijnen gratis worden (verschafft) aan de personen die ze nodig hebben". En dat: "wat de zorg betreft personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand genieten van gratis zorg en medicatie. Als verzoeker en zijn nabije familie er niet in slagen het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn". Bijgevolg kan niet worden voorgehouden dat de arts-attaché de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezig pathologie niet heeft onderzocht. Tevens heeft de arts-attaché, in tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, wel degelijk onderzocht in welke mate de behandeling en opvolging betaalbaar zijn. Waar verzoekers stellen dat de arts-attaché in zijn advies stelt dat in het geval er geen registratie is, dient betaald te worden voor de verzorging en behandeling, kan dit niet gelezen worden in het advies. Het beoog van verzoekers mist feitelijke grondslag op dit punt. Met het argument, pas opgeworpen in het verzoekschrift, dat verzoekers na terugkeer maar zullen beschikken over 1 tot 3 euro per dag aan inkomsten waarmee het gezin dient te worden onderhouden, zodat er geen ruimte is voor de betaling van een behandeling en opvolging van de aandoening, hetgeen op geen enkele wijze wordt gefundeerd, wordt bovenstaande informatie van de arts-attaché niet weerlegd. De arts-attaché heeft wel degelijk de financiële toegankelijkheid van de behandeling en de opvolging onderzocht. Indien er op dit punt niet specifiek is ingegaan op de financiële toegankelijkheid voor de Roma-minderheid, dan is dit enkel omdat verzoekers zoals eerder werd besproken op geen enkel moment in hun aanvraag te kennen hebben gegeven dat zij tot die minderheid behoren, zodat het verweerder, noch de arts-attaché ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Dienaangaande wijst de Raad er op dat van verzoekers op dit punt ook verwacht kan worden dat ze enige zorgvuldigheid aan de dag leggen door minstens in hun aanvraag te wijzen op hun etnische origine en de problemen die zij hieromtrent kennen.

Met hun betoog tonen zij niet aan dat de bevindingen van de arts-attaché geen antwoord bieden op de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer of niet correct zouden zijn. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg werd voorbereid of zou berusten op een verkeerde feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten uiteen te zetten waaruit deze schending precies bestaat, minstens valt de kritiek van verzoekers samen met de hiervoor besproken grieven.

In een derde onderdeel van het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EVRM, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen "reëel risico" en "een onmenselijke of vernederende behandeling" van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe

levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost). Het Hof heeft geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de gezondheidstoestand actueel direct levensbedreigend dient te zijn. Het criterium dat het EHRM hanteert, is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en of er sprake is van een kritieke of vergevorderde gezondheidstoestand. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM betreft meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.).

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, stellen verzoekers opnieuw dat de adviserend geneesheer uitspraak had moeten doen over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie en dat, door dit na te laten, er geen duidelijkheid is of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hieromtrent kan worden verwezen naar wat *supra* werd uiteengezet. Er blijkt immers uit het advies van de arts-attaché dat wel degelijk onderzoek werd gedaan naar de gevolgen van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst en dat hieromtrent uitspraak werd gedaan.

Daar waar verzoekers opnieuw opwerpen dat verweerder een onderzoek had moeten doen naar de financiële middelen van de Roma in Kosovo en de verhouding tussen deze middelen en de kostprijs der behandeling, moet opnieuw gesteld worden dat verzoekers zelf geenszins hebben gewezen op de problemen van de Roma-populatie in Kosovo aangaande de toegang tot de gezondheidszorg. Uit het advies van de arts-attaché blijkt duidelijk dat wel een onderzoek is gebeurd naar de verhouding tussen de middelen en de kostprijs, zoals reeds uiteengezet onder het derde onderdeel van het eerste middel. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voeren verzoekers opnieuw de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren ook opnieuw een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat verzoekers ook nog de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren.

Het tweede middel lichten verzoekers toe als volgt:

« Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldde (sic) die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de actuele aandoening geen reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening bij terugkeer naar het land van herkomst behandeld kan worden, doch geenszins standpunt ingenomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet zou kunnen toewijzen. »

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *“slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen”*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletoire aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat “*de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed*”. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers komen terug op het feit dat er geen advies zou zijn verleend aangaande de gevolgen van een terugkeer op de evolutie van de pathologie en dat dit van essentieel belang is voor de beoordeling van een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel. In zoverre verzoekers menen dat niet enkel dient te worden nagegaan of verzoekster behandeld en opgevolgd kan worden in het land van herkomst bij terugkeer, doch dat er ook dient nagegaan te worden wat de evolutie van de pathologie zal zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers een foutieve lezing geven aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden nagegaan of er een adequate behandeling mogelijk is voor de ziekte in het land van herkomst. Hierbij kan ook nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het EHRM oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk). Bovendien zou het speculatief zijn om reeds te oordelen over de evolutie van de pathologie.

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In hun derde middel halen verzoekers opnieuw de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging, alsook van de artikelen 3 en 5 van het EVRM.

Verzoekers lichten hun derde middel toe als volgt:

« *De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle (sic) par le conseil (sic) d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.*

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd omtrent de gevolgen van de etnische afkomst van verzoekster op haar mogelijkheden tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie voor de Roma in het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amnesty International. "Roma hebben in Kosovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting."

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

"An immediate moratorium on forced returns until conditions improve.

Urgent steps to provide assistance to those who have been returned.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen."

In dit derde middel gaan verzoekers opnieuw in op het gebrek aan onderzoek en motivatie aangaande de mogelijke gevolgen van de ethnische afkomst van verzoekers op de mogelijkheden tot het bekomen van de noodzakelijke behandeling. Opnieuw dient erop gewezen te worden dat noch in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch in de actualiseringen enigszins gewezen werd op de ethnische afkomst van verzoekers en dat de Raad zich bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Bijgevolg kunnen de verwijzingen naar algemene rapporten die zouden moeten aantonen dat Roma een beperkte toegang hebben tot de gezondheidszorg en die voor het eerst worden aangebracht in het verzoekschrift niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zij tonen niet aan dat de bevindingen van de arts-attaché niet met de nodige zorg werden voorbereid of zouden berusten op een verkeerde feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande de aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van de verdediging en van artikel 3 van het EVRM, kan verwezen worden naar hetgeen in het eerste middel werd uiteengezet. Deze schendingen worden niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 5 van het EVRM, hetgeen betrekking heeft op detentie, merkt de Raad weerom op dat het aan verzoekers toekomt om te preciseren op welke wijze verzoekers achten dat de bestreden beslissing artikel 5 van het EVRM schendt. Dit onderdeel van het derde middel is dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU